

Godheten och ondskan.....försök till att förstå.

Följande är ett FÖRSÖK till att förstå ett starkt känslomässigt fenomen som jag vill tro handlar om att på ett till synes upp-och-nervänt sätt, skydda det goda från ens egna ondske-attacker.

Jag använder orden "gott" och "ont" på ett icke-sofistikerat sätt. Som självklara begrepp i en självklar, känslomässig verklighet. Det finns det som är gott och främjar liv.... "Eros" eller den libidinösa kraften....och det finns ondska ... "Thanatos" eller den dödande kraften.

Man kanske skulle kunna säga liv och död men DÖD som motsats till LIV är definitivt och menar jag, går inte att säga något om. Den dödande kraften däremot, Thanatos, existerar under livets gång och strävar mot "utsläckning"...men ÄR inte detsamma som död.

All kraft, energi, har en riktning och Thanatos riktar sig alltså mot döden men ÄR inte detsamma. Döden har ingen energi. Döden är frånvaro av energi. Thanatos är späckfylld av energi.

Libido VILL liv. Liv är liv.

Fenomenet jag har i åtanke är följande. En människa vet intellektuellt vad som är bäst för henne att göra men gör det inte. Däremot kan hon med stor iver och energi berätta för andra hur de ska göra just på det sättet för att saker och ting ska utfalla på bästa möjliga vis.

Ett simpelt men klargörande exempel. Person A röker och vet den borde sluta men gör det inte. Den

säger åt person B "att jag kan inte sluta men du ska aldrig börja röka".

Ett annat exempel. Person A har svårt att lösa sina vardagliga problem...t ex med renhållning och att hålla reda på saker och ting. Däremot vet A HUR den skulle få det att fungera bättre och är ytterst frikostig med att dela med sig av råd och kanske förmaningar till andra hur de ska gå till väga med samma problem.

Det ska genast sägas att denna person A inte på något vis är unik. Alla har "det här i sig".

På psykologspråk kallas detta "sätt" för projektiv identifikation", PI.

PI är flera saker. Det är ett sätt att försvara sig och det goda man upplever man har för lite´ av. Samtidigt som man känner sig...tror sig....veta att man har för mycket av ondskan i sig.

För att skydda det goda så ger man bort det. Men man ger inte bort det till vem som helst. Man väljer någon som står en nära och som man har tillit till.

Varför det då ? Jo för man vill ha det tillbaka en dag. Man behöver det ju. Man behöver det goda för att inte "förtäras" av den enda kraft man upplever sig ha kvar efter att ha lämnat godheten i "gott förvar" hos en trygg, god, annan person.

Under tiden man förvarar sin känsla av en alltför skör godhet i någon som står en nära så lider man alla helvetes kval. Man känner sig stå under attack mest hela tiden av Thanatos´ destruktiva och hungriga/giriga krafter.

Visst verkar det sjukt ! Jo men det är i själva verket genialt eftersom om man inte

ägt ens förmågan att ha en kommunikation med någon man tycker om och har förtroende för....ja då hade konsekvenserna blivit mångdubbelt jävliga. I alla fall i den omedvetna fantasin om ens egen ondska.

När den projicerande människan efter en tid kanske till sin förvåning upptäcker att den överlevt infernot...OCH under samma tidsrymd hela tiden har haft kontakt med den andra personen...eg sin egen projicerade godhet....börjar saker och ting att ske.

Personen kommer till insikten om att ondskan INTE var dödande...fastän den hela tiden känts så.

Det lilla barnets upplevelser kring sin egen godhet och ondska får stryka på foten när den vuxna ser att det var inte SÅÅÅ farligt som den hade trott. Inte NU. Det var säkert många gånger en riktig kamp på liv och död när barnet var som ensamast och inte hade någon trygg person att projicera sin godhet i. Eller att det aldrig fanns en och densamma att bygga upp en tillräckligt bärkraftig tillit till.

Nu som vuxen och nu med insikten att godheten överlevt - nota bene med en annan viktig persons hjälp (kanske en terapeut eller mycket nära vän) kan människan i fråga sakta låta sig bli den som kan ta tillbaka det den deponerat...lösa ut depositionsavgiften om man så vill.

Det här handlar inte materia. Godhet är och förblir en känslomässig upplevelse om hur vi är.

Därför är det ju inte så "på riktigt" att hon, människan, själv är tom på godhet under tiden fantasin därom finns hos den andre. Och ändå är det just på det viset.

Det är därför vi kan säga att livet är en gåta utan lösning och att det samtidigt är en sanning med modifikation.

Det går att överleva. Med en annans hjälp.
Och det går att få känslan att man själv reglerar sitt inre och balanserandet mellan ont och gott.

Jag skulle vilja avsluta med vad jag tror är starten på hela denna så energikrävande kamp för att hitta glädjen.

Jag tror att det lilla barnet har växt upp mer eller mindre utan den hjälp och kärlek det behövt för att inte bli autonom för tidigt. Det här barnet har delvis gött sig själv.

Jag tror det ville säga nåt i stil med att "det är inte jag som ska ge mig nånting gott...
det är du"

Och kanske "just nu kan jag inte ge men jag tar gärna emot...".

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten